

„ИНТЕР“ како во *интереил*, *интернационално, интересно....*

Размислувам како да соберам три недели во илјада зборови. Како да ги средам впечатоците и да поделам едно патување во кое деновите и ноќите не беа разграничени? Како на кратко да прераскажам нешто што се чинеше толку долго? Како да се опише искуство кое во мојата глава ги надминува простите закони за единство на време, место и идеја? Па, можам да се обидам навраќајќи се на самиот почеток и да продолжам со сумирање на нашето интереил искуство, или поточно на она што се случуваше помеѓу патувањата со воз.

Од дома, како и секогаш, не заборавајќи да ми кажат да бидам претпазлива, но некако се подразбираше дека ова патување не може да донесе ништо лошо. „Сè ќе биде супер!“- си мислев јас. И навистина беше. Големото дружење во Берлин беше прекрасен почеток, веројатно заради тоа што не очекував да запознаам толку многу луѓе кои буквално ми го сменија наравот во тие неколку дена полнежќи ме со ентузијазм и оптимизам-главните состојќи на едно добро патување.

Познаници во Есен, неочекувана посета на футуристичкиот Ротердам и истражувања низ каналите и тесните улички на истовремено шарениот и црвен Амстердам- така ни почна првата недела. Опуштени и несвесни за мачниот пат кој нè чекаше до Париз, наивно решивме да патуваме во текот на ноќта. Ние бевме само петорица ентузијастички кои требаше да стигнат до ни помалку ни повеќе, Париз.

„Excuse me Sir, do you speak English?“

„Non, pas Anglais! Francais, Italiano...“

„Italiano?! Ok... Noi dobbiamo andare ...“ И некако успеавме да објасниме дека треба да стигнеме до некој хотел, на некоја одредена адреса.

Иако се согласивме да комуницираме на италијански, добриот човек продолжи да зборува на француски. Интересно е како некои нешта се разбирливи на било кој јазик. И покрај неговата несебична помош и неговиот телефонски повик до хотелот, ни требаше уште најмалку еден час да стигнеме до хотелот кој впрочем беше и на друга станица. Беше недела и веќе бевме три-четири дена на пат. Хотелот беше на прометен пат далеку од атрактивниот дел на градот, а во близина имаше трговски центар кој беше затворен. Ова беше првата слика од Париз. Крајно неконвенционално.

Како вистински туристи, поминавме голем дел од времето во Париз покрај Ајфеловата кула. Но ако се прашувам јас, најдоброто нешто што ни се случи во Париз беше дождот кој го направи кејот на Сена уште поромантичен, а улиците огледало во кое се капеше градот на светлината. Со тешко срце и во теснец со времето успеавме да се качиме во TGV-то кое за два часа прелета долж Франција и нè истовари во Монтпелје. Медитеранот веќе се чувствуваше низ нашите изгужвани коски. Останавме само една ноќ, но тоа беше доволно да се воодушевеме од боемскиот живот низ улиците кои го задржале истиот изглед уште од нивните славни денови. Како одевме на југ кон Барселона, издржливите дневни температури и

незгодните ноќни температури се претворија во жешки денови и пријатни ноќи. Совршено за на плажа. Се потрудивме да конзумираме најмногу што можевме од тоа што Барселона го нудеше во форма на култура и забава, а потоа продолживме покрај Азурниот брег на исток до Италија.

Целото патување беше ситуација во која сите нормални човечки потреби беа заменети со потребата да се задоволи авантуристичкиот дух и љубопитноста. Така, во извонредно расположение, многу малку размислувавме за тоа кога последен пат јадевме, спиевме и се туширавме. Од друга страна, ако не најдевме сувенири и одредени места обележани на нашата мапа, тоа веќе беше проблем. Се чувствувавме супер кога во некој музеј ќе добиевме попуст како студенти, но сепак тоа не се споредува со радоста кога ќе откриевме начин да се протнеме некаде или да добиеме нешто без да платиме. Да, понекогаш бевме непримерни туристи и го користевме градскиот превоз без билети, па дури и пиевме кафе и се засладивме во прва класа во воз во кој не ни смеевме да бидеме. Но, колку и да звучи тоа балкански, ние не можеме да го скриеме задоволството од нашата снаодливост. Дури сме и по малку горди на тоа. Дел од тоа што не плативме, ни го наплатија хотелиерите кои имаа скриени трошоци, на пример „бесплатниот“ појадок во Рим кој се претвори во дополнителна сметка од 24 евра и после кој секогаш кога ќе ни понудеа нешто бесплатно сите се погледнувавме меѓусебе, договарајќи се речиси телепатски дали да профатиме или не. И секогаш потоа следеше заразна смеа кога некој ќе почнеше да имитира со италијански нагласок: „Guys, you... have to pay for... breakfast/coffee/the air you're breathing“.

Рим, Фиренца, ренесанса, пица, плажа, 40 степени и пред да имаме време да се навикнеме на фактот дека треба да се поделиме и враќаме дома, ние бевме на станица во Венеција. Им мавтав на моите пријатели со кои поделивме сè што можеше и не можеше да се подели во тие три недели. Тие заминаа накај Балканот и Македонија, јас накај Франкфурт кадешто ме очекуваше другарка од детството. Возот ми заминуваше следното утро и јас нормално ја поминав ноќта пред станица. Првпат со малку страв, сè додека не чув: „Ма где су бре ови отишли, неко мора да чува ранчеве!“ Пријателите од Србија кои ги запознав во Берлин само што стигнале и како мене чекаа утрински воз. Радоста беше обострана. И баш кога помислив дека авантурата завршила:

„Јел би могла да нас одведеш до San Marca?“ „Нормално, ајмо!“ - им реков.

Најдобро од сè е што авантурата нема да заврши сè додека се сеќаваме на неа, сè додека си прераскажуваме, се потсетуваме, смееме и дружиме. Бесценето е сè што научив од тоа што го видов и од пријателите со кои го поминав патувањето. Бесценето е тоа што запознавме и странци кои научија нешто за Македонија. Бесценето е целото искуство кое никогаш нема да се повтори на начинот на кој што беше доживеано, но ќе нè поттикне на нови патувања, превземање иницијативи и прифаќање нови предизвици. Сè на сè, патувањето за сите нас значеше level up!